

CSIGÁS GÁBOR

ENGESZTELHETLEN

- Bár történne valami csoda! - mondta Jan, miután letette a telefont. - Valami istenverte csoda.

- Nem szeretnéd, ha tényleg csoda történne - felelte Alecta.

- Ha csoda történne, összedőlné a világod. Ha csoda történne, kénytelen lennél tényként kezelni mindazt, amit most babonaként simán figyelmen kívül hagysz.

- Fogd be! - nézett Alectára Jan. A fekete pultra tette a csészét, olyan erővel, hogy kilötytént belőle a kávé. - Mi a frászt okoskodsz mindig? Elegem van ebből.

- A véremlenben van. - Alecta elvette a férfi csészéjét, és egy kortyra kiitta belőle a maradék kávéját. - Na meg okos is vagyok, az a helyzet.

- És te miben bízol akkor? - kérdezte Jan. Ellépett Alecta mellől, az ablak és a fény felé. Odakint hétágra sütött a nap. Hosszú levelű pálmafák nyújtóztak a langyos, koradélutáni szélben.

- Én? Neked fontos, hogy Serge ne jöjjön vissza soha többé. Te akarsz átvenni a helyét. Nem én. Nem tudsz, nem is akarsz neki megbocsátani.

- Téged nem érdekel az egész. Téged nem, ugye? - Jan kinyitotta az ablakot. Előhalászott az öltönye zsebéből egy cigarettát, és rágyújtott. Ki akarta fűjni a füstöt az ablakon, a kertbe, de a huzat nem hagyta.

- Mert neked mindig jó úgy minden, ahogy van. Mert te mindenre marhára ráérsz.

- Pocsék volt ez a kávé - fintorgott megkésve Alecta. - Meg kéne tanulnod kávékat főzni.

- Hogy mi az isten van? - fordult vissza az ablakból Jan. - Te itt a kávéval izélsz, miközben én fontos dolgokról beszélek? Kit érdekel az a rohadt kávé? Különbösen is egy automata főzte!

- Túl sok benned a harag. Túl sokszor emlegeted az égieket.

- Ártottam bárkinek is? - Jan rágyújtott egy második cigarettára. Már meg sem próbálta kifelé fűjni a kesernyés szagú füstöt. - Árthatnék, de nem teszem, pedig okom is lenne rá. Komoly okom, az istenit!

- Folyamatosan ártasz - mondta Alecta. A pultnak támaszkodott, bent, a félszemélyben. Csak a vállára esett némi aranyló napfény. - A gondolataiddal, a vágyaiddal. A dühöddel. És tudod, mi a legszarabb, Jan?

- Mi a legszarabb, Alecta? - A férfi eldobta a csikket, és eltaposta a padlón. - Szeretném, ha elmondanád nekem, mi a legszarabb, Alecta, mert magamtól nem tudom, mi a legszarabb, Alecta, az istenit! Hányszor kértelek már, hogy ne mondogasd a nevem, észreveszem anélkül is, hogy valami fontosat akarsz mondani. Valami okosat megint, Alecta!

- Az a legszarabb - biccentette oldalra a fejét a nő -, hogy magadnak ártasz a legtöbbit. Azért mondogatom a nevedet, hogy észrevedd, hogy itt vagy, és hogy magaddal szürsz ki a legjobban.

- Kösz - mondta a férfi, és visszafordult az ablak és a kert felé.

A láthatáron, a zöld dombokon túl, az óceán fölött felhők gyűltek. - Hé, Frank - hajolt és kiabált ki a csendbe Jan. - Hé, Frank!

- Igen, uram? Megyünk valahová? - kérdezett vissza ugyanolyan hangerővel egy érdes hang valahonnét balról, a garázsok felől.

- Negyed óra! - ordította Jan, majd újra Alectára nézett.

- Tőlem is nagyon szeretnél megszabadulni. És meg is fogsz. Hamarosan - mondta Alecta. - Gondolod, hogy nem tudom, minek jársz pszichológushoz? Hogy felkészítsd magad, azért.

- És te minek jársz pszichológushoz? - hunyorgott a sötétbe Jan. - Úgy mondom, mintha te nem járnál pszichológushoz, és különben is, ne lelki terrorizálj itt engem burkoltan, és ne tereld el a szót a lényegről!

- Én azért járok hozzá, mert elszámolnivalóm van vele - felelte Alecta. Még mindig ugyanott állt, látszólag mozdulatlanul.

- A lényegre pedig te nem vagy hajlandó figyelni. Csodákat vársz, miközben tele vagy gyűlölettel. Azt kívánod, bár meghalna Serge, azt kívánod, bár történne csoda, de nem fogod fel, hogy egy csoda kifacsarná az egész világodat, durvában felébresztene, mint a világ legjobb kávéja. Egy tagadhatatlan csoda a kényelmes, hétköznapi bizonytalanságot borzalmas bizonyossággal töltené be, Jan. Biztosra tudnád, hogy vannak a sorsoddal játszó, abba beavatkozó erők, de nem tudnád, hogy mit akarnak, és nem tudnád, hogy tehetsz a kedvükre. Nem akarsz ilyen erővel, istennel, Istennel játszani, Jan. Nem a te ligád. Vagy mégis ezt szeretnéd?

- Ezt, az istenit, ezt szeretném! - fakadt ki Jan. Őles léptekkel a bórkanapéhoz sietett, és ledobta magát. - Azt szeretném, ha csoda történne, és holnaptól soha többé nem hallanék Serge-ről, meg, ha már itt tartunk, rólad sem, bizony, ha te is eltűnnél vele együtt, végre, azt szeretném. De Serge holnap hazajön és aláírja azt a rohadt szerződést, ami miatt egy év múlva földönfutók leszünk, mert nem látja át, hogy mi a bűdös nagy helyzet itt délen. Mert apámnak persze őt kellett az igazgatói székbe ültetni, nekem meg itt hagyott téged. Na, ez van, ezt gondolom, igen, és hidd el, egy csoda segíthet csak ezen az egészen.

- Egy rendes kávé se tudsz főzni, mihez kezdenél apád cégevel?

- Tudod, mit mondott a pszichológusom? - kérdezte a férfi. Lehuntya a szemét, és összekulcsolta a tarkóján a kezét. - Azt mondta, el kéne hogy felejtselek. Úgy kéne tekintenem rád, mint egy képzelte barátira, akit az ember egy szép napon kirak az életéből, mert már csak nyűg. Azt mondja, nem teszel jót nekem, és ha szétválnánk, hamarosan rájönnek, hogy csak kitaláltalak. Hogy nem is ismerlek, csak rád vetitek valamit magamból, azaz amit ismerni vélek belőled, az az én fantáziám. Szétválunk, és te hamarosan eltűnsz. Visszaolvadsz belém. Furcsa a valóság, Alecta. Egyszerre vagy valós és csak képzelte, ha igaza van a pszichológus-

somnak, nem? Itt vagyok veled fizikailag, de mégsem veled vagyok, hanem saját fantáziámmal.

- Én is hozzá járok - mondta Alecta, és elindult az ablak felé, oda, ahol nemrég Jan ácsorgott. - Ugyanahhoz a pszichológushoz. Tudtad?

- Tudtam - bólintott Jan. - És neked mit mondott? Ugyanazt, amit nekem? Hogy én valójában csak a te kivetített problémáid halmaza vagyok, és hogy szét kéne válnunk?

- Nem - rázta meg a fejét Alecta. Jan rápillantott, de nem látta a nő arcát a háta mögül tűző napfény miatt. Alecta csak egy sziluett volt, aranyló körvonalakkal.

- Nem? - kérdezte a férfi. - Hanem?

- Azt kérte, hogy kegyelmezsek meg neki - mondta Alecta. - Mert gyűlöl téged, amiért én a tiéd vagyok, és mindent megtett, hogy elszakítson tőled, és hogy tönkretegyjen téged lelki-
leg, és közben engem magához próbált édesgetni. Azt kérte, bocsássak meg neki, amiért megpróbált közénk állni.

- Hogy mi az isten van? - ült fel hirtelen Jan. Teljesen elfehéredett az arca, keze pedig ökölbe szorult. - Ezt csak kitalálsz, hogy megutáltasd velem, ugye? Hogy magadhoz láncolj, hogy értelmetlenné és gonosszá tedd a szavait!

- Ráébredt, hogy ki vagyok valójában, Jan - folytatta a nő. - Tudod, mit feleltem neki?

- Nem érdekel! Az lenne jó, ha arra felelnél, amit én kérdeztem!

- Megmondtam neki, hogy nem bocsátok meg neki. Nem haragszom és nem vagyok dühös. Soha nem vagyok az. De engesztelhetetlen, az igen, és nem is bocsátok meg neki. És a mai nap után neked sem.

- Ó, és ki a franc vagy te, hogy a megbocsátásodért kelljen könyörögni? - Jan ismét hátradólt a kanapén. - Csak kavarsz, mindenkit megpróbálsz kijátszani egymás ellen, hazudsz és rágalmazol. Amikor meg segítséget kérnek tőled, vagy megértést, eljátszod a megközelíthetlent.

- Nem azt mondtad, hogy én csak a te problémáid kivetülése vagyok a pszichológus szerint? Ha az és olyan lennék, amit most felsoroltál, az rólad mesélne.

- Ehh - legyintett Jan. - Mindegy. Ha ismerlek, és ilyen vagy, akkor azért kell befejeznünk, ha viszont nem ismerlek, és én vagyok ilyen, akkor meg azért, mert akkor nem is vagyunk együtt, csak saját tükörképemmel élek együtt, aki véletlenül úgy néz ki, mint te. Egy arc nélküli sziluett egy ablakban, ami kitarja a fényt. Ez nagyon szimbolikus, nem? És hát nem ez vagy valójában? Úgy szedtelek össze, szinte az utcáról. Egy senki lennél, ha én nem lépek közbe.

- Nem - ingatta a fejét Alecta. - Rosszul látod. Te vagy az én árnyékom. Te, és mindenki más. Rám vetül a teremtés fénye, én kitakarom, és ti születtek meg belőle a Földön.

- Komolyan? Hát akkor keress egy jobb pszichológust, bébi. És szokj le a drogozról. Sürgősen. Elismerem, én is durván egoista vagyok, de hozzád képest komolyan eltörpülök, kutyaszar vagyok, semmi más. Mindenki a te árnyékom, és mindenki téged akar! A pszichológusom, akinek két hónapja született meg a második gyereke, és akinek három villája van a városban, mindent eldob, családot, szakmát, életet, csak azért, hogy reménytelen szerel-

mével ostromolhasson! És persze meghódítani sem tud, minden gyalázatos trükkje dacára! Szánalmas.

- Tudod, mi a baj az emberekkel? - kérdezte Alecta.

- Nem tudom, de majd megmondom. Rögtön azelőtt fogod elmagyarázni, hogy elhúznál a szobádba összepakolni a cuccodat, és eltűnnél. Viheted a bankkártyákat, bármit, csak holnaptól ne legyél itt. Vagy már ma estétől inkább. Hívd fel Serge-et, és menj hozzá. Vidd a pszichológust is, ha gondolod. Vagy mindenki más. Égszakadás, földindulás, csak szálljatok ki az életemből. - Jan újabb cigarettát vett elő. Meggyújtotta, de nem szívott belőle többet egy slukknál, csak hagyta parázslani.

- Az a baj, veletek, emberekkel, Jan, hogy azt hiszitek, nélkületek megszűnne a világ. Azt hiszitek, ti teremtitek az égieket, hogy a ti hitetektől függenek.

- Hogy mi van? Hogy jön ez ide? Úgy érted, te is valamiféle

égi lennél? Neked is agydra ment az örült szüleid öröksége, a hibás görög neved, amire egész új, bosszúistennős mítoszt építettél magadnak? Mondom, pszichológus, bébi, pszichológus! Elköltözöl, és keresel magadnak egyet. Vagy többet. És ha van Isten, vagy csak a te másodrangú égjeid, akkor én megkapom a csodámat.

Alecta biccentett.

- Nem találkozunk többet, Jan - mondta. - És tudod, miért nem?

- Nem. De örülök neki, hogy végre eljutottunk ideig. Viszont ha még egyszer megkérdézed, hogy tudom-e valamiről, hogy miért, felrobbanok.

- Azért nem találkozunk többet, mert szeretlek. És ezért teljesítem a kívánságod. Holnaptól nem hallasz majd se rólam, se Serge-ről, se a pszichológusról.

- Miért, mit csinálsz? - kérdezte Jan színtelen hangon, a plafont bámulva. - Úgyse mész el, vagy ha igen, ha elmész örökre, egy hét múlva megint itt leszel.

- Földrengést csinállok, Jan. Ahogy kérted. Holnap reggel.

- Földrengést, ja. És?

- És te meghalsz benne.

A férfi felnevetett.

- Megható. Nem szeretném tudni, mi történne, ha nem szeretnél.

- Nem, valóban nem szeretném tudni - ingatta Alecta a fejét -, hogy mi történne, ha nem szeretnék. Akkor túléléd a csodát, amire vágytál, és viselnéd kéne a következményeit. Szörnyű lenne, Jan.

- Értem. Ezért inkább meghalok, mert az könnyed és szórakoztató. És veled mi lesz?

- Én is meghalok - dőlt hátra Alecta. A fény végigfolyt a homlokán, és lecsorgott a szemébe, az arcára, de a szájáig nem jutott el. Az ajkai feketék maradtak. - Hazamegyek, mert elfáradtam. Én leszek az égszakadás, itt a Földön legalábbis.

Jan az órájára nézett, majd feltápáskodott, és egy vállrándítással elindult az ajtó felé.

- Te teljesen hülye vagy - vetette oda még búcsúzóul Alectának. - Orvosi értelemben is. És ez nem változtat semmin. Eltűnsz, visszajössz. Csodák nincsenek.

Soha többé nem találkoztak.

